

Răniții povestesc despre O Mie și Una de Lame

Până la urmă, generalul Marcus Aurelius nu îi ținu companie lui Ollie până la Turbărici. Găsi o scuză, cum că mai erau mulți alți șobolani și șoareci de condus afară din canalizare în acea noapte și munca nu putea aștepta. Făgădui că, dacă Ollie avea să-l apere de pisici în următoarele două nopți, tribul șoricesc avea să-i fie foarte îndatorat, și nici odată nu se știe când ai nevoie de un șobolan.

Însă Ollie se îndoia că va avea vreodată nevoie de ajutorul rozătoarelor, nici în Lumea de Sub Camion, nici în cea de afară.

Găsi Turbăriciul în spatele tomberoanelor, așa cum sperase. Îi lăsa cadrul de bicicletă ruginit la picioare, dar creatura nu părea înfometată. *Hm...*, se gândi Ollie, o fi mâncat deja. Sau pune ceva

la cale? Observă că-și mâncase lanțul de la picior. Desigur... doar era din metal. Nu-i de mirare că Mașinomonștrii îl legaseră cu funie de sfoară. Păi, se gândi băiatul, atunci de ce nu a fugit? Apoi Ollie pricepu ce-l împiedicase: Turbăriciul tocmai mâncase un tomberon întreg. Gunoarul rămas în urmă stătea grămadă în jur și emana o duhoare grea. Așa deci, își zise Ollie, Turbăriciul nostru e sătul, de aceea e atât de blând.

Creatura scoase un zgomot și fugi în spatele lui Ollie. Băiatul presupuse că acesta voia ca el să-și scoată chitara și să-i cânte din nou. Făcu întocmai, și începu să cânte una dintre piesele de Led Zeppelin și să fredoneze:

— *I need coooooolin'... baby, I'm not...*

Însă Turbăriciul se trânti pe jos și se vaită, de parcă l-ar fi durut urechile.

— Nu-ți place Led Zep? Atunci hai să încercăm altceva.

Cântă primele acorduri ale piesei *Paranoid* de Black Sabbath, însă nici asta nu păru să-i ridice moralul Turbăriciului. Ollie își aminti ce se întâmplase prima dată când întâlnise creatura în deșertul de lângă Mecanopolis și începu să zgârie corzile chitarei cu pana cât de tare putu. Turbăriciul încetă să se mai smiorcăie, sări în picioare și se lipi bucuros de băiat.

— Știi ce cred eu? Că așa sună vocea mamei tale, nu? Aoleu, un gând îl săgetă, nu cumva crezi acum că sunt mama ta? Nu, nu! Nu sunt, sunt doar un băiat din altă lume. Nu aș putea să-ți fiu mamă.

Dar Turbăriciul nu pricepea nimic din ce zicea băiatul. Se gudura pe lângă el și era cât pe ce să ațipească din nou.

— Lasă, că te voi duce imediat la ai tăi, bine? zise Ollie și strânse chitara, o puse pe după umăr și intră în spital, lăsând Turbăriciul să-l aștepte în spatele tomberoanelor.

Dacă tot nu îi era somn, pentru că zilele erau mai scurte în Lumea de Sub Camion și în capul lui nu era încă noapte, Ollie se gândi să meargă să vadă ce mai face Mauro. Urcă la etajul al doilea, unde știa că e salonul său, și intră. Găsi patul gol.

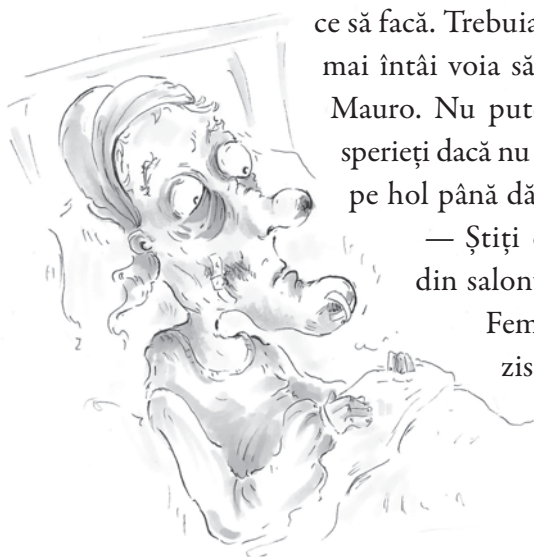
— Mauro, șopti Ollie, dar nu primi nici un răspuns.

Ce s-o fi întâmplat cu el? Dacă s-au întors Mașino-monștrii să se războne și le-a reușit? Dacă l-a prins O Mie și Una de Lame și l-a pisat mărunț, mărunț? Dacă doamna doctor Aspi Asparagus nu a mai reușit să-l lipească la loc și l-a aruncat pur și simplu la gunoi? Dar nu ar face asta! E medic, a depus un jurământ – nu poate arunca un pacient la gunoi, așa, pur și simplu!

Gândurile o luaseră razna în capul lui Ollie și nu știa ce să facă. Trebuia să-i caute pe ceilalți, dar mai întâi voia să afle ce s-a întâmplat cu Mauro. Nu putea să bage scheletele în sperieți dacă nu se întâmplase nimic. Fugi pe hol până dădu de o asistentă.

— Știți cumva unde e scheletul din salonul 112?

Femeia dădu din cap că nu și zise că ea abia acum sosise la serviciu.

Ollie zări o altă asistentă ce tocmai ieșise dintr-un salon și o recunoscu pe cea care le dăduse informația despre O Mie și Una de Lame.

— Mă scuzați, o opri Ollie gâfâind. Nu știți unde este prietenul meu, scheletul Mauro?

— Sigur că da, domnul Mauro di Limoncello este chiar în clipa de față în sala de operații. Doamna doctor lipește deja oasele. E o procedură foarte complicată.

— Pfff... ce bine... Chiar mă speriasem.

— Nu ai de ce. Însă e mai bine să mergi să tragi un pui de somn. Măine, când îl vei vedea pe domnul di Limoncello, vei fi foarte obosit.

Ollie își luă la revedere și hotărî că are dreptate – trebuia să meargă înapoi la hotel și să tragă un pui de somn. Porni spre ieșire, când auzi dintr-un salon câteva voci panicate vorbind unele peste celelalte. Se opri în prag și trase cu urechea.

— Când m-a atacat, tocmai îmi făceam rondul de noapte și m-a găsit sub Podul Diavolului. Am scos arma și am strigat: Cine e acolo? Poliția! Când mi-a ieșit în față, era cât un urs. Un urs mare de sticlă, cu mii de lame și vârfuri țintite spre mine.

— La mine, când m-a atacat, era mai mare decât un urs, era cât o casă! se auzi vocea unui alt rănit. Am dat de el pe-o stradă, mai să nu-l văd, crezând că e o casă. Cât pe ce să mă taie în două... Stătea acolo, tot de sticlă, între două clădiri. M-a scuipat cu sute de cioburi, dar am reușit să scap, așa rănit cum eram.

— Voi ați avut noroc, însă
amicul meu nu..., se auzi glasul
unui al treilea bărbat. Eram
de gardă în Cartierul Jegoșilor
și deodată îmi iese în față un
munte de sticlă urlând și arun-
când... ce cioburi? Erau mai degrabă
niște panouri imense de sticlă. Eu
am reușit să scap, însă colegul meu nu.

L-a prins monstrul de picioare, chiar când
voia să scape, și l-a înghițit întreg. Monstrul fiind de sticlă,
l-am văzut pe prietenul meu alunecând pe gâtlejul trans-
parent și dispărând în burta gigantică. Nu am mai stat, am
tutit-o urgent.

Ollie se îngrozi la gândul unui monstru atât de mare
cutreierând Mecanopolisul. Unde o fi acum? Ar putea fi
oriunde? Însă sigur se ascundea undeva, căci un monstru
atât de mare ar fi fost ușor de zărit din orice parte a ora-
șului, nu?

Să fie oare mai mulți? se întrebă Ollie. Unii mai mari

și unii mai mici? Sigur... asta
trebuia să fie. Ce cred răniții că
a fost un singur monstru pe care
l-au numit O Mie și Una de Lame
este de fapt o armată de monștri
de sticlă ce bântuie Mecanopo-
lisul. Îngrozitor! își spuse Ollie.
Trebuia să afle tot ce era de aflat
de la Regina și să părăsească

orașul cât mai repede cu putință. Se gândi din nou la cearta pe măsură pe care avea să o primească de la mama dacă va afla în ce primejdii se avântase.

Până la urmă, însă, tot îl răpuse somnul. Simți pleoapele ceva mai grele și își spuse că sigur se înserase în lumea de afară. Porni înapoi spre hotelul lui Madame Coco, nu înainte de a mai trece o dată pe la Turbărici.

— Măine putem pleca de aici și îți dau drumul în canalizare, bine? Îți mulțumesc că mi-ai fost alături zilele astea!

Îl sărută pe fruntea metalică și plecă. Se strecură prin umbrele străzilor și pe sub podețe, călcă pe tăcute platforme și se furișă pe lângă acvariul-recepție în care Madame Coco încă sforăia de zor. Se vârî sub plapumă și adormi în muzica monotonă a sforăiturilor scheletelor din celelalte paturi.